

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/112/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0021200566
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:0021200566.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu T. B., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v L., G. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Miroslavom Vidovencom, advokátom so sídlom v Michalovciach, ul. Námestie osloboditeľov č. 1, proti žalovanej I. S., nar. X.XX.XXXX, bývajúcej v W. č. XXX, zastúpenej JUDr. Tomášom Turcsányim, advokátom so sídlom v Košiciach, Krmanova 14, o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č.k. 10C/7/2021-47 zo dňa 16.2.2021, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

P r i z n á v a žalovanej proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce ako súd prvej inštancie uznesením č.k. 10C/7/2021-47 zo dňa 16.2.2021 zamietol návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorým sa domáhal zriadenia záložného práva k stavbe súp. č. 101 - rodinný dom postavený na parcele č. 61/7, zapísaný na LV č. XXX kat. úz. W. (okres Michalovce), ktorý je vo vlastníctve žalovanej v prospech žalobcu za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky voči žalovanej z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 34.834,99 € s príslušenstvom. Žalobca navrhol tiež, aby ho súd zaviazal povinnosťou do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia podať žalobu vo veci samej, ktorej charakter bližšie nešpecifikoval.

2. Návrh žalobca odôvodnil tým, že žalovaná je vlastníčkou predmetných nehnuteľností a žalobca s ňou žil v družskom vzťahu v spoločnej domácnosti v tomto rodinnom dome od júla 2018 až do 8.3.2020, kedy bol náhle a bez akéhokoľvek predchádzajúceho upozornenia vyzvaný žalovanou, aby dom opustil. Žalobca výzvu uposlúchol, odišiel a bol nútený nasťahovať sa prechodne do bytu k svojim rodičom, kde toho času aj prechodne býva. Vo vzťahu so žalovanou bol približne 6 rokov, preto bol aj pri kúpe predmetných nehnuteľností a v čase, keď žalovaná tieto nehnuteľnosti nadobudla, predmetný rodinný dom bol v pôvodnom stave, nedokončený, podkrovná časť neobývatelná. V čase kúpy nehnuteľnosti sporové strany už viac ako 3 roky boli vo vzájomnom vzťahu, rozhodli sa, že budú žiť v spoločnej domácnosti v tomto dome a po dokončení vnútornej prestavby a sfunkčnení podkrovia žalovaná prepíše rovnaký podiel na týchto nehnuteľnostiach na žalobcu. Preto so súhlasom žalovanej ako vlastníčky od júla 2018 začal realizovať vnútornú prestavbu tohto domu a za týmto účelom až do mesiaca marec 2020 investoval priamo výlučne zo svojich financií približne 47.000 €. Uvedené prostriedky v návrhu aj podrobne rozpísal, ako boli použité a niektoré tieto tvrdenia podložil aj faktúrami a príjmovými pokladničnými dokladmi, ako aj detailmi bankových prevodov s tým, že ostatné doklady predloží až k samotnému žalobnému návrhu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Po jeho nedobrovoľnom odchode z rodinného domu žalovaná sa totiž rozhodla tento dom predať, sám jej ponúkol odkúpenie tohto domu, avšak žalovaná odmieta zohľadniť jeho investíciu a ponúka na odkúpenie z jeho pohľadu nereálnu. Toto jej konanie sa mu javí ako snaha a úmysel vyhnúť sa spravodlivému a objektívnemu finančnému

vzájomnému vysporiadaniu. Keďže žalovaná nemá iný majetok vyššej hodnoty, nie je predpoklad, že by vedela vyrovnáť jeho podiel investícií do jej nehnuteľnosti. Jej aktivity v súvislosti s odpredajom nehnuteľností sa stupňovali, keď oslovila realitnú kanceláriu, ktorá aktuálne tieto nehnuteľnosti na odpredaj ponúka aj s vecami a zariadeniami, ktoré zakúpil žalobca a ktorých vydania sa od žalovanej domáha a bude sa domáhať v samostatnom konaní.

3. Po citácii ustanovení § 324 ods. 1, 3, § 343 ods. 1, 2, 3 a § 344 Civilného sporového poriadku (CSP) súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný a jeho návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol. Uviedol, že lustráciou v súdnych registroch zistil, že žalobca sa v konaní pod č. 26C/28/2020 domáhal nariadenia neodkladného opatrenia prakticky z toho istého dôvodu ako v tomto konaní, no súd na základe záveru, že v tomto prípade účel sledovaný neodkladným opatrením je možné dosiahnuť už zabezpečovacím opatrením, návrh žalobcu zamietol a okolnosti, ktoré mali osvedčiť dôvodnú obavu, žeby prípadná exekúcia na majetok žalovanej mohla byť zmarená, preto súd v uvedenom konaní už neskúmal.

4. V ďalšom konaní Okresného súdu Michalovce sp. zn. 19C/21/2020 sa žalobca domáhal voči žalovanej už nariadenia zabezpečovacieho opatrenia s totožnými dôvodmi ako v konaní 26C/28/2020 pričom súd prvej inštancie toto zabezpečovacie opatrenie aj nariadil, ktoré rozhodnutie však bolo odvolacím Krajským súdom v Košiciach uznesením č.k. 11Co/191/2020-132 zo dňa 28.10.2020 zmenené tak, že návrh bol zamietnutý z dôvodov, že nariadenie zabezpečovacieho opatrenia s poukazom na doteraz osvedčenú výšku pravdepodobnej pohľadávky žalobcu voči žalovanej by bolo v rozpore s požiadavkou zásady proporcionality, čím by mohol vzniknúť celkom zjavný nepomer medzi výškou vymáhateľnej pohľadávky a hodnotou nehnuteľnosti, ktorá mala byť predmetom zabezpečovacieho opatrenia. Žalovaná totiž ako odvolateľka uviedla, že je ochotná žalobcovi zaplatiť, ako ním vložené finančné prostriedky investované do nehnuteľnosti len 1.500,00 € a tiež je mu ochotná vydať hnuťelné veci, ktoré zakúpil.

5. V konaní 10C/7/2021 Okresného súdu Michalovce žalobca opätovne uvádza tie isté dôvody ako v predchádzajúcich konaniach, avšak s tým, že s odstupom času zistil, že žalovaná po oslovení realitného makléra už predáva predmetný rodinný dom ako celok, o čom súdu do spisu doložil ako dôkaz fotokópiu inzerátu.

6. Následne súd prvej inštancie vo všeobecnej a teoretickej rovine v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval základné predpoklady pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a vyslovil záver, že vzhľadom na uvádzané a tvrdené skutočnosti žalobcom, ale aj s prihliadnutím na to, že nedostatočným spôsobom a nepredložením všetkých relevantných dokladov osvedčujúcich skutočne požadovanú výšku dlžnej pohľadávky, ktorú by mu podľa jeho názoru mala žalovaná zaplatiť titulom vynaložených investícií do nehnuteľnosti, a tiež, že neosvedčil použitie finančných prostriedkov na konkrétne hnuťelné veci, ktorých vydania sa domáha, ani to, žeby sa začalo súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. o vydanie veci, súd tak považoval návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia za neopodstatnený, a preto ho zamietol. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie neodôvodnil.

7. V zákonnej lehote proti uvedenému uzneseniu podal odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ CSP. Argumentoval, že riadne svoj návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia odôvodnil a pripojil ako prílohu početné listinné dôkazy preukazujúce jeho pohľadávku voči žalovanej a celkom zjavne svedčiace o tom, že žalovaná má reálny úmysel predmetnú nehnuteľnosť predať s tým, že už aj došlo z jej strany k takému právnomu úkonu, ktorým previedla predmetnú nehnuteľnosť na tretiu osobu a toho času prebieha ohľadne tohto prevodu vkladové konanie. Podľa informácií žalobcu má údajne sa jednať o prevod vlastníckych práv zo žalovanej na jej rodičov, a tak je preukázaný nekalý úmysel žalovanej vyhnúť sa jej povinnostiam spočívajúcim jednak vo vrátení veci, ale aj vo finančnom vysporiadaní so žalobcom, ktoré jej nepochybne vzniknú. Sám súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení poukazuje na to, že samotný výkon už zriadeného záložného práva je možný v budúcnosti až po tom, ako bude pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím, pričom je celkom zrejmé, že sa nemusí jednať už o judikovanú pohľadávku, dokonca ešte nemusí byť takáto pohľadávka ani riadne uplatnená žalobou. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazyval na rozhodnutie krajského súdu, ktorý zmenil pôvodné vyhovujúce rozhodnutie súdu prvej inštancie, tak bolo to v čase, kedy boli iné okolnosti na posúdenie dôvodnosti vydania zabezpečovacieho opatrenia, iný stav veci a od toho času uplynulo ďalšie obdobie, pričom obava, že exekúcia bude ohrozená sa v prípade podania tohto

návrhu, ktorý bol zamietnutý aj preukázateľne potvrdila, čo žalobca preukázal novými skutočnosťami a dôkazmi. Rovnako je naplnená aj zásada proporcionality, pretože pohľadávka žalobcu proti žalovanej predstavuje vo finančnom vyjadrení približne 2/3 trhovej hodnoty predmetného domu v danej lokalite, čo žalobca vo svojom návrhu deklaruje listinnými dôkazmi približne polovicou trhovej hodnoty predmetného domu, pričom zostávajúcu výšku svojej pohľadávky bude preukazovať v samostatnom konaní. Navrhol, aby odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že vyhovie požadovanému návrhu a zriadi k predmetnej nehnuteľnosti záložné právo v prospech žalobcu za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky voči žalovanej z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 34.834,99 € s príslušenstvom.

8. K odvolaniu sa vyjadrila žalovaná s tým, že podanie žalobcu považuje za duplicitné ba až triplicitné už v nadväznosti na jeho skoršie podania, o ktorých bolo rozhodované na Okresnom súde v Košiciach v konaniach pod sp. zn. 26C/28/20/2020 a 19C/21/2020 predmetné konanie preto považuje žalovaná za nezákonné v rozpore s ust. § 230Csp t.j. so zásadou res judicata, pretože podľa nej ide o prekážku už právoplatne rozhodnutej veci, o ktorej sa nemôže prejednávať a rozhodovať znova. Žalovaná má za to, že žalobca neustále dookola podáva nedôvodné a účelové návrhy a tým spôsobom sa snaží zablokovať nehnuteľnosť žalovanej a vymôcť od nej peňažné prostriedky, ktoré mu v žiadnom prípade nepatria, sú vymyslené a nijako nepreukázané, že by mal vlastné finančné prostriedky vložiť do nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej a túto zhodnotiť o žalobcom uvádzanú sumu. Skutočnosť, že ide o prekážku rozhodnutej veci nie je podľa žalovanej ovplyvnená ani tým, že žalovaná, ako to uviedol aj žalobca vo svojom návrhu, prevádzala predmetnú nehnuteľnosť začiatkom roku 2021 a ohľadne tejto už prebiehalo vkladové konanie, ktoré je však z dôvodu opätovného konania zo strany žalobcu prerušené, keďže v danom vkladovom konaní bola vyznačená obmedzujúca poznámka a vyznačená plomba na LV č. XXX katastrálne územie W.. Predmetné vkladové konanie sa týka prevodu vlastníckeho práva žalovanej na jej rodičov, ktorým dlhodobo dlhuje značnú peňažnú čiastku z dôvodu peňažných pôžičiek z predchádzajúcich rokov a ktoré mali byť po rozchode žalovanej so žalobcom aj jej ďalšou neochotou zotrvať v obci W., do ktorej sa presťahovala z Q. Q. iba kvôli žalobcovi vrátené prevodom tohto rodinného domu s pozemkom na jej rodičov, aby boli všetky záväzky splatené. K uvedenému predložila žalovaná konajúcemu súdu aj všetky príslušné listiny a to od kúpnej ceny cez návrh na vklad ako aj zápisnice o zmluvách o pôžičkách ako aj dohody o započítaní kúpnej ceny so záväzkom žalovanej voči jej rodičom a v neposlednom rade aj komunikácia s Okresným úradom Michalovce týkajúca sa výmazu predmetnej plomby a obmedzujúcej poznámky na LV č. XXX, ktorá poznámka bola zapísaná na základe podnetu a návrhu žalobcu. Žalobca pritom mal vedomosť o tom, že žalovaná dlhuje rodičom peňažné prostriedky, ktorými jej rodičia prispievali na bývanie v Q. Q. (aj do bývalého bytu žalovanej v Q. Q.), ktorý odpredala, potom čo ju žalobca presvedčil presťahovať sa za ním do L. a z tohto predaja kúpila nehnuteľnosti v obci W.É.. Tieto nehnuteľnosti od samého počiatku slúžili ako zábezpeka na splatenie dlhu žalovanou jej rodičom pre prípad, že by táto nemala finančné prostriedky na vrátenie pôžičiek. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, voči ktorému podal žalobca odvolanie teda považuje žalovaná teda za správne a zákonné, pretože listiny, ktoré k návrhu pripojil žalobca sú nedostatočnými dôkazmi a nijakým spôsobom nepreukazujú vyfabulovanú údajnú pohľadávku žalobcu voči žalovanej, ktorá mala vzniknúť z titulu vynaložených finančných prostriedkov do rekonštrukcie nehnuteľnosti, aj teraz žalobcom uvádzanej výške 34 834,99 €, pričom predtým túto sumu uvádzal ako 47 000,- €. Žalobca tiež nijakým spôsobom neosvedčil použitie týchto finančných prostriedkov na konkrétne hnutelné veci, ale aj nehnuteľné veci, ktorých vydania sa domáha (ale aj nehnuteľnosť) a neosvedčil ani to, že by sa zatiaľ súdne konanie o vydanie o bezdôvodného obohatenia, alebo o vydanie veci. Čo sa týka samotných tvrdení v jeho návrhu ako aj odvolanie, tieto sú takmer identické s jeho tvrdeniami v doterajších konaniach jediný rozdiel je v tom, že ponížil svoju pohľadávku, ktorá je údajná a vyfabulovaná. Poukázala napríklad aj na to, že faktúru č. 1508208 na sumu vo výške 14 900,- € od spoločnosti Magoc s.r.o., ktorú žalobca predložil je sporná, pretože v účtovnej uzávierke tejto spoločnosti za rok 2018 je výsledok hospodárenia v sume 0,- a teda táto spoločnosť takúto faktúru nikdy reálne nevystavila ani ju nezahrnula do svojho účtovníctva. Žalovaná predpokladá, že žalobca požiadal pána Y. ako konateľa tejto spoločnosti, aby mu spätne vystavil faktúru a k nej aj príjmový doklad, akože túto sumu aj uhradil čo však nie je pravda a táto faktúra je fiktívna. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že bol údajne vyhodený nečakane z jej rodinného domu, toto sa tiež nezakladá na pravde, pretože od októbra 2019 vedel, že žalovaná chce, aby z jej domu odišiel, bral to však na ľahkú váhu a nijako nereagoval a opustil dom až vo februári 2020. Žalovaná chcela rodinný dom predať a vyplatiť žalobcovi jeho malý a vnesený podiel na dome, ktorý nerozporuje s tým, aby si svoje veci čo sa dajú zobrať vzal so sebou, tento však s navrhovaným riešením nesúhlasil. Naďalej trvala na tom, že nepotrebuje jeho veci hnutelné ani nábytok, ktorý žalobca do domu vniesol, pretože ho nepoužíva a môže si ho odniesť. Žalobca síce investoval do podlahového kúrenia a do schodiska nejaké

peňažné prostriedky, čo žalovaná nepopiera a túto sumu je mu ochotná preplatiť a naďalej si stojí za tým, že reálne žalobca investoval peňažné prostriedky na výrobu schodiska vo výške 1.500 €, na výrobu nábytku a spálňovej zostavy 1.045 €, 1.312,40 1.589,52 €, umývačka riadu 725,26 € a opätovne uvádza, že tak nábytok ako aj spotrebiče si môže žalobca odnieť. Čo sa týka zhotovenia schodiska sumu 1.500 € je mu ochotná uhradiť. Taktiež ostatné doklady z príloh žaloby, napríklad detail platby v JYSK, s.k. a IKEA Bratislava sa týkajú kúpy hnutel'ného majetku, ktorý môže kedykoľvek po dohode žalobca vyzdvihnúť a odviesť. Naďalej rozporovala fiktívne faktúry predložené žalobcom v tomto konaní ako aj predložené pokladničné doklady, pretože zo strany žalobcu neboli použité na rekonštrukciu rodinného domu žalovanej. Žalobca totiž použil finančné prostriedky aj na rekonštrukciu bytu jeho rodičov a nie je pravda, že by to bolo v roku 2016, ale aj v roku 2018. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštal'cie ako vecne správne potvrdil v celom rozsahu.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal vec na základe podaného odvolania podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) bez nariadenia pojednávania. Po skonštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

10. Žalobkyňa použila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f/,h/ CSP. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštal'cie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštal'cie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcom z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštal'cie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

11. Podľa názoru odvolacieho súdu je uznesenie súdu prvej inštal'cie, ktorým zamietol návrh na požadované zabezpečovacie opatrenie dostatočne, zákonne a presvedčivo odôvodnené, preto odvolacím súdom aj preskúmateľné. Nemožno mu vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z predložených dôkazov nevyšli najavo, tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštal'cie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Zo zisteného stavu veci súd vyvodil aj správny právny záver a nebol zistený taký nesprávny procesný postup súdu, ktorý by mal za následok porušenie práv žalovaného na spravodlivý proces.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd konštatuje, že vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú dôvody uznesenia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd uvádza:

13. Cieľom zabezpečovacie opatrenia je posilnenie postavenia veriteľa a to zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná alebo už bola judikovaná s cieľom, aby sa zamedzilo alebo zredukovalo možné nebezpečenstvo uspokojenia pohľadávky veriteľa. Zabezpečovacie opatrenie môže súd nariadiť pred začatím konania (§ 344 v spojení s § 337 CSP) v priebehu konania, ako aj po jeho skončení (§ 344 v

spojení s § 338 CSP). Prostřednictvím nariadenia zabezpečovacieho opatrenia získa veriteľ postavenie záložného veriteľa a bude môcť pristúpiť k výkonu záložného práva na uspokojenie judikovanej pohľadávky v exekučnom konaní v súlade s § 343 ods. 3 CSP. Zabezpečovacie opatrenie pritom nie je možné stotožniť s exekučným záložným právom.

14. V prvom rade odvolací súd uvádza, že nie je dôvodná námietka žalovanej v súvislosti s nezákonným konaním pre prekážku *res iudicata*, pretože ide o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, kde do návrhu na jeho nariadenie žalobca už použil nové skutočnosti ako je osvedčená aktivita žalovanej na predaj rodinného domu oslovením realitnej kancelárie a zverejnením inzerátu na jeho predaj a tiež vyznačenie plomby na LV č. 400 k. ú. Hnojné v súvislosti s prebiehajúcim vkladovým konaním. Takže pokiaľ súd prvej inštancie rozhodoval v merite veci o zabezpečovacom opatrení, rozhodoval správne a zákonne.

15. To však nič nemení na skutočnosti, že skutkové okolnosti sa v podstate nezmenili a odvolací súd musí len poukázať na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach 11Co/191/2020 zo dňa 28.10.2020, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje a nové okolnosti žalobca ani počas tohto konania neosvedčil. Naďalej odvolací súd konštatuje, že existenciu vymáhateľnej pohľadávky žalobca v jeho tvrdenom rozsahu neosvedčil, pretože z dokladov, ktoré predložil, nevyplýva, že by finančné prostriedky boli použité práve práve ako investície do nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej, ktorá napokon tieto doklady aj spochybňuje a uznáva len investície vo výške 1.500 €, ktoré je ochotná uhradiť. V súvislosti s hnuiteľnými vecami opakovane žalovaná uvádza, že veci, ktoré vniesol do jej nehnuteľnosti prípadne spotrebiče, ktoré zakúpil, je mu ochotná vydať, čo mu viackrát navrhovala, on však na túto ponuku nereagoval. Z doteraz predložených listinných dôkazom okrem tvrdení navrhovateľa však nevyplýva žiadna povinnosť žalovanej vydať po ukončení družobného pomeru žalobcovi bezdôvodné obohatenie v ním požadovanej výške. Vzhľadom k tomu, že osvedčenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je naďalej len čiastočne dôvodné, odvolací súd taktiež posudzoval existenciu o dôvodnosti obavy z ohrozenia exekúcie v priebehu konania došlo k odpredaju predmetnej nehnuteľnosti rodičom bez hnuiteľných vecí a doposiaľ žalobcom osvedčená pohľadávka je naďalej v nepomere k hodnote nehnuteľnosti, na ktorú sa má zriadiť zabezpečovacím opatrením záložné právo.

16. V posudzovanom prípade teda nie sú splnené všetky zákonné predpoklady na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pretože z celého obsahu spisu vyplýva, že peňažná pohľadávka žalobcu nie je dostatočne špecifikovaná, jeho peňažný nárok ale ani nárok na vydanie vecí doposiaľ nebol uplatnený v konaní vo veci samej, aj keď v podstate už ide o tretí návrh na zabezpečovacie opatrenie, podávaný vždy pred začatím konania vo veci samej. Ak je skutočne nárok žalobcu oprávnený, odvolací súd vyjadruje počudovanie nad postupom žalobcu, ktorý trvá na zabezpečovacom opatrení, čo vyvoláva skutočne dojem, že žalovaná môže nadobúdať dojem, že tento postup sleduje účel donútiť ju k uznaniu pohľadávky alebo k dohode, s ktorou nesúhlasí. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z hľadiska osvedčenia relevantných skutočností žalobca súdu neposkytol také dôkazy, ktoré osvedčili výšku jeho pohľadávky v takej miere, že by s prihliadnutím na zásadu proporcionality bolo možné nariadiť zabezpečovacie opatrenie na nehnuteľnosť v zistenej hodnote, nehovoriac už o hnuiteľných veciach, ktoré je mu žalovaná podľa jej vyjadrení ochotná vydať a preto nie je potrebné ich hodnotu započítavať do pohľadávky, ktorú žiada žalobca zabezpečiť.

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie napadnuté odvolaním žalovaného ako vecne správne potvrdil podľa §387 ods. 1 CSP vrátane výroku súvisiaceho (o náhrade trov konania).

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CPS. Žalobca nebol v odvolacom konaní so svojím odvolaním úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania a preto odvolací súd úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).